

Redaktionelt forord

Kina giver danske politikere og forretningsfolk grå hår i hovedet. Forholdet til landet er karakteriseret ved lige dele fascination og frygt, tiltrækning og afstandstagen.

Gennem 350 år har Danmark haft handelsrelationer til landet. Det har været Danmarks udenrigsøkonomiske interesser, der har drevet relationen fremad – og det er det vel fortsat den dag i dag. Nu taler man om, at 40.000-50.000 danske arbejdspladser er knyttet til direkte eller indirekte samhandel med Kina. Selv om eksporten til landet stadig er mindre end til eksempelvis Norge, er der ingen tvivl om, at potentialet på et marked så stort som det kinesiske kan forekomme endog meget overvældende. Fordi det helt centrale i den dansk-kinesiske relation er handelsrelationerne, er det også bekymrende, at Kina i øjeblikket er ramt af en alvorlig vækstkrise, der i værste fald kan få betydelige konsekvenser for beskæftigelsen i Danmark.

Det er således forbundet med store risici og dilemmaer at opbygge en solid handelsrelation til nutidens Kina. Kina scorer systematisk lavt på Verdensbankens »ease of doing business«-indeks og Transparency International's »Corruption Perception«-indeks. Det er heller ikke et land, der scorer højt på FN's »Human Development«-indeks eller nogen som helst andre af de mange bløde og hårde benchmarks, som Danmark traditionelt indtager topplaceringer i. Det eneste rigtigt tiltrækkende ved landet lader til at være dets størrelse og den voksende middelklasse, der har et umætteligt forbrugsbehov.

Til gengæld giver det danske handelspolitiske engagement i Kina anledning til en masse udfordringer på den hjemlige politiske scene. Hvor langt er danske virksomheder og det danske diplomati parate til at se gennem fingrene med menneskerettighedssituationen i landet? Jævnligt må den danske udenrigsminister forklare Folketinget og medier, at Danmark ikke giver køb på grundlæggende værdier i forsøget på at styrke og udbygge handelsrelationerne til Kina. Faktisk er det gennem tætte handelsrelationer og en ekstrem god performance på et utal af internationale performance-indeks, at Danmark har en mulighed for – langsomt og med meget små skridt – at påvirke Kina i den rigtige retning.

I fremtiden vil nye, mere realpolitiske temaer måske komme til at tegne relationen mellem Kina og omverdenen. Er Kina parat til at tage et ansvar for nogle af klodens fælles problemstillinger i relation til eksempelvis klimaet, udvikling og konfliktstyring, eller vil landet fortsat tage plads på bagsædet af det globale styringssystem og i øvrigt forlange at blive betalt for en minimal indsats på disse områder? Det er spørgsmål som disse og rigtig mange flere, som de to gæsteredaktører *Camilla T.N. Sørensen* og *Jørgen Delman* tager op i dette temanummer af *Økonomi & Politik* om dansk Kina-politik.

Martin Marcussen
ansvarshavende redaktør for
Økonomi & Politik